DOMSTOLENS DOM

10. juli 2001 *

I sag C-315/99 P,

Ismeri Europa Srl, Rom (Italien), ved avvocati S. Ristuccia og G-L. Tosato, og med valgt adresse i Luxembourg,

appellant,

angående appel af dom afsagt den 15. juni 1999 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Tredje Afdeling) i sag T-277/97, Ismeri Europa mod Revisionsretten, Sml. II, s. 1825, hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom,

den anden part i appelsagen:

Revisionsretten for De Europæiske Fællesskaber ved J.-M. Stenier, J. Inghelram og P. Giusta, som befuldmægtigede,

sagsøgte i første instans,

* Processprog: italiensk.

har

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene C. Gulmann, M. Wathelet og V. Skouris samt dommerne D.A.O. Edward, J.-P. Puissochet (refererende dommer), P. Jann, L. Sevón, R. Schintgen, F. Macken, og C.W.A. Timmermans,

generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer
justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at parterne har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 20. marts 2001,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 3. maj 2001,

afsagt følgende

Dom

1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 24. august 1999 har Ismeri Europa Srl (herefter »Ismeri«) i medfør af artikel 49 i EF-statutten for Domstolen indgivet appel til prøvelse af dom afsagt den 15. juni 1999 af Retten i

Første Instans i sag T-277/97, Ismeri Europa mod Revisionsretten (Sml. II, s. 1825, herefter »den anfægtede dom«), hvorved Retten frifandt Revisionsretten for Ismeri's påstand om tilkendelse af erstatning for det tab, selskabet hævdede at have lidt på grund af den kritik af det, som Revisionsretten fremførte i sin særberetning nr. 1/96 om MED-programmerne, der blev vedtaget den 30. maj 1996 (EFT C 240, s. 1, herefter »beretning nr. 1/96«).

2 I denne beretning, som blev offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* den 19. august 1996, kritiserede Revisionsretten på en række punkter forvaltningen af MED-programmerne, idet den navnlig bl.a. fremhævede, at den generelle forvaltning af ordningen var behæftet med interessesammenblanding. Den fastslog navnlig, at to af de fire medlemmer af bestyrelsen for Agence pour les réseaux transméditerranéens (Agenturet for Netværk i Middelhavsområdet; herefter »ARTM«), som er en belgisk organisation, der ikke arbejder med gevinst for øje, og som Kommissionen specielt har oprettet til at varetage den administrative og økonomiske forvaltning af MED-programmerne, var ledere af de kontorer for faglig bistand, der havde fået tildelt kontrakterne om opfølgning af programmer, som de havde medvirket til at udarbejde i ARTM's bestyrelse. Ismeri er en af de to kontorer for faglig bistand, som er nævnt i beretning nr. 1/96.

3 Den 31. januar 1997 tilsendte Ismeri Revisionsretten en skrivelse, hvori selskabet gjorde den bekendt med sine synspunkter vedrørende beretning nr. 1/96 og anmodede den om at berigtige de punkter i beretningen, som vedrørte selskabet. Ved skrivelse af 7. marts 1997 svarede Revisionsretten, at den opretholdt de af den foretagne konstateringer og nægtede at udsende de ønskede berigtigelser.

4 Den 17. juli 1997 vedtog Europa-Parlamentet en beslutning vedrørende rapport nr. 1/96 (EFT C 286, s. 263), hvori den gentog Revisionsrettens konstateringer, fremhævede, at sagen ville blive brugt som eksempel, og opfordrede Kommissionen til at træffe energiske foranstaltninger til at undgå en gentagelse af lignende tilfælde.

5 Den 20. oktober 1997 anlagde Ismeri sag ved Retten med påstand om erstatning af det tab, Fællesskabet havde lidt på grund af offentliggørelsen af rapport

nr. 1/96. Selskabet anmodede endvidere Retten om at høre en række vidner som led i bevisoptagelsen.

Den anfægtede dom

6 Efter at have forkastet flere af de anbringender om afvisning af sagen, som blev fremført af Revisionsretten (den anfægtede doms præmis 25-94), tog Retten stilling til Ismeri's anbringender vedrørende realiteten i to omgange.

7 For det første bemærkede Retten vedrørende et anbringende om tilsidesættelse af kontradiktionsprincippet, at en retsstridig adfærd alene ikke er tilstrækkelig til, at Fællesskabet ifalder ansvar, men at der også skal være godtgjort en årsagsforbindelse mellem adfærden og det hævdede tab (den anfægtede doms præmis 100).

8 Endvidere fastslog Retten, at selv om Ismeri var blevet opfordret til at gøre sine synspunkter gældende vedrørende beretning nr. 1/96, før denne blev vedtaget og offentliggjort, ville Revisionsretten ikke have ændret dens indhold. Denne konklusion drog Retten på grundlag af den omstændighed, at Ismeri i sin skrivelse af 31. januar 1997 havde fremsat sine kommentarer vedrørende rigtigheden af visse passager i beretning nr. 1/96, og at Revisionsretten havde tilbagevist enhver af selskabets argumenter i sin skrivelse af 7. marts s.å., hvorved den informerede Ismeri om, at den ikke fandt grundlag for at berigtige beretningen. Efter Rettens opfattelse ville Revisionsretten ligeledes have opretholdt de anfægtede passager i beretning nr. 1/96, selv om Ismeri havde tilsendt den sine bemærkninger ikke efter, men før beretningens vedtagelse (den anfægtede doms præmis 101-104).

9 Retten forkastede således anbringendet uden at tage stilling til, om Ismeri i medfør af kontradiktionsprincippet kunne rejse krav over for Revisionsretten om at blive hørt inden vedtagelsen af beretning nr. 1/96 (den anfægtede doms præmis 105).

10 Hvad angår spørgsmålet, om kritikken i beretning nr. 1/96 var ærekrænkende for Ismeri, fastslog Retten for det andet, at Revisionsretten i visse tilfælde kan foranlediges til at nævne udenforstående (ved navns nævnelse), som er direkte impliceret i en sag, hvor der er konstateret en alvorlig mangel ved en virksomhed, som udøves af Fællesskabets institutioner (den anfægtede doms præmis 109). De vurderinger af tredjemænd, som foretages i denne forbindelse, kan være behæftet med en tjenestefejl og kan således udløse et ansvar for Fællesskabet, hvis de faktiske omstændigheder, som vurderingerne er baseret på, er fejlagtigt refereret eller fortolket. Retten udøver på dette punkt en fuld prøvelsesret (den anfægtede doms præmis 110).

11 Hvad angår det første særskilte anbringende om ærekrænkelse, som vedrørte interessesammenblandingen, fandt Retten, at Revisionsretten var forpligtet til at rapportere den objektive uregelmæssighed, hvorved Ismeri fik mulighed for at øve indflydelse på beslutningsproceduren i ARTM og dermed i kraft af sin og sin leders position fik mulighed for at fremme sine private interesser, uden at Revisionsretten behøvede at udtale sig om, hvorvidt Ismeri havde gjort sig skyldig i forsætlig svig. Efter Rettens opfattelse godtgjorde disse omstændigheder i sig selv, at der forelå en interessesammenblanding, og at Revisionsretten ikke havde begået nogen fejl ved at rapportere disse omstændigheder (den anfægtede doms præmis 112-124).

12 Hvad angår det andet anbringende om Ismeri's modstand over for Kommissionens krav om, at lederne af kontorerne for faglig bistand udtrådte af ARTM's bestyrelse, fastslog Retten, at de omstændigheder, som var beskrevet i beretning nr. 1/96, var godtgjort og var korrekt fortolket, da Ismeri's leder først udtrådte af bestyrelsen to år efter, at Kommissionen havde rejst krav herom, og efter at den pågældendes udtræden var gjort afhængig af en række betingelser om efterfølgende tildeling af kontrakten og udvælgelse af en efterfølger (den anfægtede doms præmis 126-143).

13 Hvad angår det tredje anbringende om, at Revisionsretten havde forsømt at tage hensyn til de positive resultater af det arbejde, Ismeri havde deltaget i, fremhævede Retten, at dette ikke var et kriterium, der kunne anvendes til at drage gyldigheden af de konstateringer i tvivl, som Revisionsretten havde foretaget på et område, der faldt ind under dens kompetence, nemlig den økonomiske forvaltning (den anfægtede doms præmis 144-147).

14 Retten frifandt herefter i det hele Revisionsretten (den anfægtede doms præmis 148).

Appellen

15 Ismeri har under appelsagen nedlagt påstand om, at den anfægtede dom ophæves, at selskabet får medhold i sine påstande ved første instans, og at Revisionsretten tilpligtes at betale omkostningerne såvel i sagen ved Retten som ved Domstolen. Til støtte herfor har Ismeri fremført seks anbringender.

16 Revisionsretten har nedlagt påstand om stadfæstelse og om, at Ismeri tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Første anbringende, hvorefter proceduren ved Retten er behæftet med fejl, da Retten har forsømt at træffe afgørelse vedrørende anmodningen om afhøring af vidner, og da bevisførelsen var utilstrækkelig

17 Ismeri har gjort gældende, at selskabets anmodning om afhøring af vidner udgjorde et selvstændigt punkt i dets påstande, som Retten burde have taget

stilling til i den anfægtede dom. Rettens stiltiende afvisning heraf godtgør efter Ismeri's opfattelse, at der er foretaget en utilstrækkelig bevisførelse i sagen, da Retten nøjedes med at henvise til den version af de faktiske omstændigheder, der var indeholdt i beretning nr. 1/96, selv om den erklærede at være i tvivl om troværdigheden af visse dokumenter.

18 Revisionsretten har heroverfor gjort gældende, at Retten har et frit skøn ved bevisbedømmelsen, og subsidiært, at bevisførelsen var tilstrækkelig. Fællesskabets retsinstanser er i øvrigt ikke forpligtet til at angive deres grunde i dommen til, at de ikke imødekommer en anmodning om afhøring af vidner som led i bevisførelsen.

19 Vedrørende det anførte bemærkes, at det tilkommer Retten alene at bedømme, om det er nødvendigt at supplere bevismaterialet i de sager, der forelægges til afgørelse, og at det henhører under dens frie skøn at vurdere beviskraften af dokumenterne i sagen. Domstolen har efter fast praksis ikke nogen prøvelsesret under appelsagen vedrørende denne vurdering, medmindre de beviser, som er fremlagt for Retten, er gengivet forkert, eller det fremgår af de fremlagte dokumenter, at Rettens konstateringer er materielt urigtige (dom af 4.3.1999, sag C-119/97 P, Ufex m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 1341, præmis 66, og kendelse af 14.10.1999, sag C-437/98 P, Infrisa mod Kommissionen, Sml. I, s. 7145, præmis 34).

20 Der er ikke under appelsagen angivet noget holdepunkt for at antage, at dette er tilfældet i den foreliggende sag. Retten kan derfor ikke kritiseres for, at den i dommen udtrykkeligt undlod at besvare Ismeri's anmodning om afhøring af vidner.

21 Følgelig må det første anbringende forkastes.

Det andet anbringende om tilsidesættelse af kontradiktionsprincippet og det tredje anbringende om undladelsen af at træffe afgørelse vedrørende dette princips tilsidesættelse

22 Med det andet anbringende kritiserer Ismeri i det væsentlige Retten for i den anfægtede dom at lægge til grund, at Revisionsretten afslog at berigtige beretning nr. 1/96 i overensstemmelse med Ismeri's ønsker, efter at denne var blevet offentliggjort, og for heraf at have sluttet, at Revisionsretten ville have reageret på samme måde, hvis Ismeri havde haft lejlighed til at gøre sine synspunkter gældende inden beretningens vedtagelse.

23 Ifølge Ismeri er det en grundlæggende betingelse, når en offentlig myndighed udøver en skønsbeføjelse, at den overholder kontradiktionsprincippet. Dette princip kræver, at de pågældende bliver hørt, før der træffes en beslutning, som berører dem. Denne betingelse gælder ifølge EF-traktatens artikel 206 (efter ændring nu artikel 276 EF) såvel for Fællesskabets institutioner som for de øvrige retssubjekter, som Revisionsretten fører kontrol med. Overholdelsen af dette princip er dermed også en nødvendig forudsætning for den procedure ved Europa-Parlamentet, hvorved denne meddeler decharge.

24 Revisionsretten har gjort gældende, at de tre betingelser for, at Fællesskabet ifalder ansvar uden for kontraktforhold, herunder betingelsen om, at der er årsagsforbindelse mellem det retsstridige forhold og tabet, er kumulative, og at Retten ikke, når den fandt, at en af betingelserne ikke var opfyldt, var forpligtet til at udtale sig om de to øvrige. Argumentet om, at en impliceret tredjemand skal have samme ret til at blive hørt som den regnskabskontrollerede institution, finder Revisionsretten principielt må afvises, da det ikke er et anbringende, som er rettet mod den anfægtede dom, subsidiært at det må forkastes.

25 Med sit tredje anbringende gentager Ismeri i det væsentlige det foregående anbringende, idet selskabet kritiserer Retten for at have omgået det efter Ismeri's opfattelse centrale spørgsmål i sagen, nemlig at der i den foreliggende sag blev handlet i strid med kontradiktionsprincippet. Heroverfor har Revisionsretten fremført de samme argumenter som over for det andet anbringende.

26 De to nævnte anbringender, som skal behandles under ét, er rettet mod de betragtninger, hvorved Retten i den anfægtede doms præmis 100-105 forkastede argumentet om, at kontradiktionsprincippet var tilsidesat, »uden at [den fandt] det [...] nødvendigt at undersøge, om sagsøgeren i den foreliggende sag kunne påberåbe sig dette princip«.

27 Det skal bemærkes, at Revisionsretten ifølge de bestemmelser, der gælder for dens procedure, hverken er forpligtet til at forelægge tredjemand sine udkast til beretning på samme betingelser, som gælder, når den forelægger disse for fællesskabsinstitutionerne, eller til at offentliggøre de svar, som de pågældende har afgivet på foranledning af disse beretninger. Den procedure, der er foreskrevet i EF-traktatens artikel 188 C, stk. 4 (efter ændring nu artikel 248, stk. 4, EF), og traktatens artikel 206, og hvorved beretningerne oversendes til institutionerne og besvares af disse, skal nemlig bidrage til at forbedre Fællesskabets finansielle forvaltning. En opfordring til tredjemand om at deltage i denne procedure bidrager ikke til opfyldelsen af det tilstræbte formål.

28 Kontradiktionsprincippet er dog et generelt retsprincip, som Domstolen skal sikre overholdelsen af. Det gælder for enhver procedure, som kan munde ud i, at en fællesskabsinstitution træffer en beslutning, der berører en persons interesser føleligt (jf. i denne retning bl.a. dom af 23.10.1974, sag 17/74, Transocean Marine Paint, Sml. s. 1063, præmis 15).

29 Selv om vedtagelsen og offentliggørelsen af Revisionsrettens beretninger ikke udgør beslutninger, som direkte påvirker de heri nævnte personers rettigheder, kan de have sådanne følger for dem, at de pågældende skal have mulighed for at fremsætte bemærkninger vedrørende de punkter i beretningerne, hvori de omtales med navns nævnelse, før disse vedtages endeligt.

30 Da Revisionsretten undlod at opfordre Ismeri til at tilkendegive sit synspunkt vedrørende de påtænkte passager i beretning nr. 1/96, som berørte selskabet, var proceduren for vedtagelsen af denne rapport behæftet med en fejl bestående i en tilsidesættelse af kontradiktionsprincippet.

31 Denne fejl kunne ikke afhjælpes ved, at appellanten fik mulighed for at fremsætte sine bemærkninger over for Revisionsretten efter offentliggørelsen af beretning nr. 1/96. En institution vil naturligvis være mere åben over for kommentarer, før den tager endeligt stilling end efter offentliggørelsen af dens stillingtagen, da en accept af kritikken efter offentliggørelsen tvinger den til at ombestemme sig og udsende en berigtigelse.

32 Den omstændighed, at Revisionsretten den 7. marts 1997 afviste den kritik, som Ismeri havde fremsat den 31. januar 1997 vedrørende beretning nr. 1/96, som var blevet offentliggjort den 19. august 1996, er derfor ikke i sig selv ensbetydende med, at den ville have fulgt samme fremgangsmåde, hvis kritikken var blevet fremsat inden beretningens vedtagelse den 30. maj 1996.

33 Det fremgår dog af de af Retten i sagen gennemgåede omstændigheder som helhed — og navnlig af den åbenbare og grove tilsidesættelse af reglerne om god

forvaltning, som var sket, fordi ARTM's bestyrelse stadig havde medlemmer, som repræsenterede private interesser, der var direkte berørt af bestyrelsens forhandlinger — at Revisionsretten under alle omstændigheder ikke ville have ændret sit synspunkt om hensigtsmæssigheden af at omtale Ismeri med navns nævnelse i sin beretning nr. 1/96 eller om den vedrørende selskabet anvendte udtryksmåde, selv om Ismeri var blevet hørt forinden.

34 Følgelig har det retsstridige forhold ikke haft afgørende betydning for indholdet af beretning nr. 1/96, og der er derfor ingen årsagsforbindelse mellem undladelsen af at høre Ismeri på forhånd og det tab, som selskabet hævder at have lidt på grund af beretningens offentliggørelse.

35 Ismeri har derfor ikke grundlag for at kritisere Retten for, at den forkastede selskabets anbringende om, at kontradiktionsprincippet var tilsidesat.

36 Det andet og tredje anbringende må følgelig forkastes.

Fjerde anbringende om, at fællesskabsretten er tilsidesat, og at begrundelsen for den hævdede ærekrænkelse er utilstrækkelig

37 Ismeri har gjort gældende, at Retten fejlagtigt og uden begrundelse har antaget, at der ikke forelå nogen ærekrænkelse, uanset at en offentlig omtale af tredjemand med navns nævnelse, suppleret af oplysninger om en eventuel strafferetlig forfølgning, for det første er i strid med det krav om anonymitet, som Retten har

anerkendt — medmindre der foreligger særlige omstændigheder — når en sådan omtale er unødvendig, for det andet, at den er i strid med fortrolighedskravet, hvortil hensynet ifølge almindelige retsprincipper må tillægges større vægt ved strafferetlig forfølgning, og for det tredje er i strid med proportionalitetsprincippet, hvorefter Fællesskabets institutioner ikke må gøre større indgreb i privates rettigheder end nødvendigt til opfyldelse af det tilstræbte formål.

38 Efter Revisionsrettens opfattelse må appellantens anbringender afvises, da de ikke er direkte rettet mod Rettens betragtninger. Subsidiært anfører Revisionsretten, at Retten med føje anså det for nødvendigt — og dermed i overensstemmelse med proportionalitetskravet — i betragtning af den grove sammenblanding af interesser, som Ismeri havde gjort sig skyld i, at omtale personer, som var godtgjort at have gjort sig skyld i en sådan interessesammenblanding. Under alle omstændigheder er det et nyt argument, når Ismeri hævder, at der foreligger en tilsidesættelse af det princip om diskretion, som selskabet hævder, der gælder.

39 Det fremgår af den anfægtede doms præmis 109, at Retten anerkendte, at Revisionsretten undtagelsesvis — og navnlig, når der foreligger en alvorlig mangel, som påvirker lovligheden og den formelle rigtighed af indtægter eller udgifter, eller som strider mod hensynet til en forsvarlig økonomisk forvaltning — kan være foranlediget til at rapportere de fastslåede omstændigheder i deres helhed og dermed til at omtale udenforstående personer ved navns nævnelse, som er direkte impliceret. En sådan omtale af personer, som er begrundet i hensynet til en korrekt udførelse af Revisionsrettens kontrolopgave, er ifølge Retten navnlig nødvendig, når der kan være tvivl om, hvem de implicerede er, såfremt anonymiteten opretholdes.

40 Det må anerkendes, som angivet af Retten, at når der foreligger særlige omstændigheder, som kan vedrøre tilsidesættelsens grovhed eller risikoen for en sammenblanding, der kan være skadelig for tredjemands interesser, kan det være berettiget, at Revisionsretten i sine beretninger omtaler personer med navns nævnelse, som i princippet ikke er undergivet dens kontrolbeføjelse, forudsat de

pågældende, som anført ovenfor i præmis 28 og 29, er indrømmet ret til kontradiktion.

41 Det tilkommer i så fald Retten under et for den indbragt søgsmål at vurdere, om det henset til formålet med beretningens offentliggørelse var nødvendigt og i overensstemmelse med proportionalitetskravet at nævne de pågældendes navne. Den fulde prøvelsesret, som tilkommer Retten på dette punkt, henhører under dennes frie faktumbedømmelse, som ikke kan prøves under appelsagen, medmindre de foretagne konstateringer er materielt urigtige, eller sagens elementer er gengivet forkert.

42 Rettens vurdering, hvorefter Revisionsretten var lovligt beføjet til udtrykkeligt at nævne Ismeri i sin beretning nr. 1/96 og bl.a. i denne beretnings punkt 57 omtale den undersøgelse, som Kommissionen havde foranstaltet vedrørende nødvendigheden af eventuelt at indlede retsforfølgning, er derfor ikke undergivet Domstolens prøvelsesret, da der ikke under den foreliggende appelsag er anført nogen omstændighed, som giver grundlag for den antagelse, at Retten har gengivet sagens elementer forkert, eller at dens konstateringer er materielt urigtige.

43 Det fjerde anbringende må derfor forkastes.

Det femte anbringende, hvorefter Retten har gengivet de faktiske omstændigheder forkert, givet en utilstrækkelig begrundelse og foretaget en fejlagtig retlig kvalifikation ved at antage, at der forelå en »interessesammenblanding«

44 Appellanten har gjort gældende, at Retten har gengivet de faktiske omstændigheder forkert ved at antage, at selskabet havde gjort sig skyldig i en interesse-

sammenblanding. Appellanten anfører for det første, at ARTM, i hvis bestyrelse en af Ismeri's ledere var medlem, ikke havde nogen besluttende kompetence med hensyn til at tildele kontorerne for faglig bistand kontrakter, for det andet, at det var Kommissionen, som traf beslutning om at tildele Ismeri de to eneste kontrakter, som beretning nr. 1/96 er baseret på, og for det tredje, at MED-programmerne befandt sig i en »eksperimentel fase«, som gjorde det berettiget at tildele kontakter ved en underhåndsaftale, men at denne fase varede ved også efter oprettelsen af ARTM.

45 Appellanten tilføjer, at begrebet »interessesammenblanding«, som anvendes uden nogen omtale af de pågældendes hensigter, ikke har noget retligt indhold og er uegnet som grundlag for en bedømmelse af situationen.

46 Revisionsretten har gjort gældende, at så længe Retten ikke har gengivet sagens elementer forkert eller foretaget materielt urigtige konstateringer, udgør de argumenter, som støttes på ARTM's beføjelser, Kommissionens rolle og varigheden af den »eksperimentelle fase« alene en opfordring til at efterprøve de faktiske konstateringer, der er foretaget i første instans. Hvad angår diskussionen om begrebet »interessesammenblanding«, som blot er en gentagelse af et argument, der er blevet fremført i første instans, kan dette argument ikke fremmes til realitetsbehandling, da Retten klart har defineret, hvorledes begrebet skal forstås, og der kan heller ikke gives appellanten medhold deri.

47 Det må herom for det første konstateres, at hvad angår den kontrol af fællesskabsinstitutionernes og -organernes finansielle forvaltning, som Revisionsretten udøver, må begrebet »sammenblanding af interesser« — der i den anfægtede doms præmis 112 er defineret af Retten som den omstændighed, »at en person, som deltager i bedømmelsen og udvælgelsen af bud på en offentlig kontrakt, selv får tildelt en sådan kontrakt« — anses for en relevant, hensigtsmæssig og adækvat karakteristik af den alvorlige mangel, som den pågældende virksomhed er behæftet med.

48 For det andet hører Rettens vurdering, hvorefter de faktiske omstændigheder i sagen måtte kvalificeres som en interessesammenblanding, til den frie faktumbedømmelse, som Retten foretager, når den pådømmer realiteten. Da den anfægtede dom ikke under appelsagen er godtgjort at indeholde nogen materielt urigtige konstateringer eller forkerte gengivelser af sagens elementer, er denne vurdering unddraget Domstolens prøvelsesret.

49 Det femte anbringende må derfor forkastes.

Det sjette anbringende om forkert gengivelse af de faktiske omstændigheder og utilstrækkelig begrundelse hvad angår Ismeri's modstand mod kravet om, at selskabets leder fratrådte ARTM's bestyrelse

50 Ismeri har gjort gældende, at Retten ikke kunne begrænse sig til at rejse tvivl om troværdigheden af et dokument, som hævdedes at godtgøre, at Kommissionen havde frafaldet sit krav om, at en af selskabets ledere nedlagde sit hverv som medlem af ARTM's bestyrelse. Appellanten anfægter endvidere de betragtninger, hvorved Retten konstaterede, at den pågældende endeligt fratrådte bestyrelsen efter langvarige forhandlinger vedrørende kontrakttildelingen og forslag til afløsere.

51 Revisionsretten finder ikke, at de af appellanten påberåbte konstateringer giver grundlag for at antage, at Retten har gengivet de faktiske omstændigheder forkert, hvilket er en betingelse for at anfægte Rettens vurdering.

52 De indsigelser, som Ismeri har rejst under appelsagen vedrørende fortolkningen af referatet af ARTM's bestyrelsesmøde den 21. januar 1994, og vedrørende de betingelser, Ismeri stillede for, at selskabets leder udtrådte af bestyrelsen, har ikke godtgjort, at den anfægtede doms præmisser er behæftet med nogen materielle urigtigheder eller med en forkert gengivelse af sagens elementer.

53 Herefter må det sjette anbringende forstås som en opfordring til at efterprøve Rettens vurdering af de faktiske omstændigheder, hvilket imidlertid er udelukket under en appelsag.

54 Det sjette anbringende må derfor afvises.

55 Af samtlige de anførte betragtninger følger, at appellen i det hele må forkastes.

Sagens omkostninger

56 Ifølge artikel 69, stk. 2, i Domstolens procesreglement, der i henhold til artikel 118 finder anvendelse i appelsager, pålægges den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Revisionsretten har nedlagt påstand om, at Ismeri tilpligtes at betale sagens omkostninger, og da selskabet har tabt sagen, pålægges det sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN

1) **Appellen forkastes.**

2) **Ismeri Europa Srl betaler sagens omkostninger.**

Rodríguez Iglesias	Gulmann	Wathelet
Skouris	Edward	Puissochet
Jann	Sevón	Schintgen
Macken		Timmermans

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 10. juli 2001.

R. Grass — Justitssekretær

G.C. Rodríguez Iglesias — Præsident